

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4133/2019
19.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јелена Галић и Сандра Јовићић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2744/18 од 17.05.2019. године, у седници од 19.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и преиначује пресуда Апелационог суда у Београду Гж1. 2744/18 од 17.05.2019. године у ставу другом изреке, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1. 684/17 од 17.05.2018. године, исправљена решењем од 02.07.2019. године, у ставовима другом и трећем изреке.

Тужена се обавезује да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 74.800 динара у року од 8 дана од пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1. 684/17 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена је обавезана да му исплати разлику између припадајућег и исплаћеног износа накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, укупно 211.783,94 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене изреком од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.320 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а у преосталом делу за период од 23.02.2017. године до дана пресуђења одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2744/18 од 17.05.2019. године, која је исправљена решењем од 02.07.2019. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђено решење садржано у ставу првом изреке првостепене пресуде. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и усвајајућем делу става трећег изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да

му тужена исплати разлику између припадајућег и исплаћеног износа накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, укупно 211.783,94 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка.

Против другостепене пресуде у ставу другом изреке тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11... 78/18) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у периоду од фебруара 2014. године до фебруара 2017. године био у радном односу код тужене са местом рада у ..., а пребивалиште му је било у Утврђено је да је тужилац редовно долазио на посао, и да је туженој доставио писану изјаву са ценом месечне претплатне карте ауто превозника. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке, за утужени период тужена је тужиоцу на име трошкова превоза исплатила укупно 499.362,31 динар, а укупни трошкови превоза су износили 711.146,25 динара, па је тужиоцу мање исплаћен износ од 211.783,94 динара. Првостепеном пресудом тужбени захтев тужиоца усвојен је у целисти.

По оцени другостепеног суда, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада запосленима припада, у смислу члана 140. Закона о државним службеницима, уколико поднесу писмени захтев функционеру који руководи државним органом. Тужилац суду није доставио доказ да се писменим путем обраћао надлежном функционеру са захтевом за исплату ових трошкова, нити је због евентуалног ћутања администрације покренуо управни спор, па с обзиром да је пропустио да користи ова делотворна правна средства он у парници не може остварити прво на накнаду штете. Ово право би могао остварити, у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, само у случају да је исплату накнаде за долазак и одлазак са рада, утврђене појединачним коначним и правноснажним актом, тужена неосновано обуставила или нередовно вршила њену исплату. Зато је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаном делу другостепене пресуде погрешно примењено материјално право.

Чланом 174 б став 1. Закона о полицији („Сл. гласник РС“ 92/11) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Чланом 184. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ 6/2016) прописано је да запослени у министарству остварују право на плату, увећану плату, накнаду плате, накнаду трошкова и друга примања у складу са тим законом. Чланом 189. тог закона прописано је да запослени у министарству имају право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини трошкова само на територији општине или града запослења. Запослени нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у случају да министарство на други начин обезбеди могућност превоза или да је актом органа или

јединице локалне самоуправе, односно града, омогућен запосленима долазак и одлазак са рада без накнаде. Према чл. 1. и 2. Правилника о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“ 42/14, запосленима у министарству исплаћују се трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају, односно у висини цене појединачне превозне карте на месечном нивоу у јавном саобраћају. Према члану 7. тог Правилника, услов за исплату трошкова за долазак и одлазак са рада је писана изјава запосленог која садржи податке за обрачун стварног трошка превоза која се претходно благовремено доставља руководиоцу организационе јединице надлежне за плаћање по овом основу, а наведена писана изјава дата је на обрасцима који чине саставни део Правилника.

Из наведених одредаба произилази да је тужена као послодавац, уколико не обезбеди превоз за долазак и одлазак са посла или не обезбеди одговарајуће претплатне карте у јавном превозу, дужна да запосленом полицијском службенику накнади трошкове настале поводом доласка и одласка са рада исплатом одговарајућег новчаног износа. У поступку је утврђено да је тужилац, чије је пребивалиште у ..., редовно долазио на посао у ..., и да је туженој доставио писану изјаву са ценом месечне претплатне карте, која садржи податке за обрачун стварних трошкова превоза. С обзиром да је тужена у спорном периоду тужиоцу исплаћивала трошкове превоза у мањем износу од припадајућег у смислу цитираних прописа, то је правилан закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између припадајућег и исплаћеног износа накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у износу од 211.783,94 динара са припадајућом законском затезном каматом основан. Зато је другостепена пресуда у побијаном делу преиначена тако што је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Тужиоцу су досуђени ревизијски трошкови, у смислу чл. 154., 163. и 165. ЗПП, и то за састав ревизије 12.000 динара, на име таксе на ревизију 25.200 динара и на име таксе на ревизијску одлуку 37.800 динара у складу са тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и таксеној тарифи Закона о судским таксама.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић